

KACSO SÁNDOR

Gyergyói dalosverseny

Szent András havának első vasárnapján idősb Kelemen Dániel férjhez adta harmadik s utolsó leányát, s a lakodalom után kerek egy hétig üritgette a lagziról félbemaradt üvegeket.

Szent András havának második vasárnapján reggel, az előzményekhez mérten, tiszta aggyal ébredt. Végigsétált a házon, s aztán végig az udvaron is. Zsörtölődve állapította meg, hogy a vénasszony odalett hazulról. Bizonyosan a fiatalok szeme alját lesi, hogy rajtuk keresztül még egyszer végigélje menyecskekorát.

Házban s az udvaron sehol senki. Mindenütt terjedelmes, nagy őszi csend...

Hátrament a kertbe, s bakancsával lerugdosta a sárguló gyepről a dért. Lépéseinek ott maradt a nyoma, mintha az örökkévalóság felé haladna. Beszívott egy tüdőre valót a csípőcske levegőből, aztán kidomborította behorpadt orcáit, s mint a pipafüstöt, úgy eregette ki a lélegzetet.

– Jó íze van, akárcsak a forni kezdő mustnak.

Mindebből az látszott, hogy az öreg még mindig mámoros. Az orrát is fölfelé emelte, s kesernyés sza-

gok után szimatolt. S amint így fölfelé tartotta, hirtelen úgy is felejtette a fejét. Háza tetején túl megpillantotta az erdős dombhátat, aminek gerincéről akkor kezdte aranyos nyílveoszlokat a völgy felé leíjazzani a nap. Az öregnek odaakadt a szeme a hegy oldalára, amelyről, mint gyémántcsöppekkel telehintett színarany zuhatag, ömlött befelé az erdő.

– A teremtésit, be szép! – hökkent meg a vénember. – Vagy tán még mindig részeg vagyok?!

Addig tartotta fölfelé az orrát, amíg egyik fénynyilacska beletalált, s erős prüszszentés rázta meg az öreget.

Amíg keze fejével helyretörülgette az orrát, lassan elindította a gondolatait, mint őszi szántáskor két fehér ökrét:

– Borozdából ki ne!

A hetvenet már betöltötte, s eddigelé soha nem vette észre, hogy az az erdős hegyhát ott a falu mögött, ilyen rettenetesen gyönyörű – pedig hát a hetven esztendő alatt sokszor fölkel a nap, néha az erdő jobb sarkán, néha a közepén, néha meg a baloldalán. Szent András hava is akadt minden esztendőben legalább egy. Falujától távol csak katonáskodása alatt vala, s később a meneküléskor, de csak addig akkor is, ameddig muszáj volt, tovább egy szent perccel sem. Egyébként nem is azon csodálkozott, hogy ezt a szépséget eddig nem vette észre, hanem azon, hogy most igen. Féloldalt fölfelé pillantott: hátha tévedett. De biza nem, az erdő éppen olyan szép volt, mint az előbb, ha még nem szebb.

Ijedten visszakapta a szemét.

– Ez nem tréfa, felibe sem. Halálomat érzem.

Lógó fejjel ballagott vissza az udvarra, s befelé nézett, amint számon vette a dolgokat. Két fiát kinevelte a faluból. Az egyik ügyvéd lett, a másik csak mészáros, mert diákkorában inkább szívlelte szállásadója leányát, mint az iskolapadokat. De azért ez is úriember, mert nadrágot visel. Három leányát is férjhez adta rendesen, s a maga részéről mind-egyiknek egy hétig tartotta a lakodalmát, az ne legyen belőle, hogy az egyik vejének jobban örvend, mint a másiknak. Dolgát hát rendben elvégezte, további teendője nincsen.

– Nincs biza! – sajnálta magát, s a jól végzett kötelesség mögött meglátta a halált.

– Jöhetsz már – legyintett az erdő felé –, lekés-
ted a csatlakozást.

Kettőt még lépett, s aztán hirtelen megállott.

– Hohó! Meggondoltam. Ne gyere még. Van még tennivalóm, hogyne volna. Egyik lábamon nadrág, a másikon harisnya. Ritkán egyeztek meg ezek szép szerivel. Marakodjanak össze halálom után, mint a kutyák. Immáron vejeim, akiken harisnya van, éppen úgy gyermekeim, mint édesfiaim, akik nadrágot húztak. Melegedjenek össze, ne húzzák le az orcám bőrit, ha már meghóttam...

Vidámság szállotta meg, hogy talált még valami tennivalót. Tintát s tollat keresett a házban, s lassan megrajzolt két levelet két városi fiának:

„Következő vasárnapon gyertek haza, s meleged-
jetekek össze a sógorossággal, mert nem akarom, hogy ha-
lálom után marakodjatok. Vacsorára gyertek, mert
étel után s bor mellett könnyebb a barátkozás, ezt ta-
pasztalatból tudom. Békésen osztályt teszünk s punk-
tum.”

Déli csengetésre elkészült a két levéllel, s amikor
leragasztotta a borítékokat, bizonyos volt benne,
hogy egy hétig még neki s a halálnak nincs semmi
közük egymáshoz.

Szent András havának harmadik vasárnapján
délután a mézszáros becsörgött bricskaszekerével a
nagykapun. Sógorai már helyben voltak. Fenyőfa-
rönkön ültek az udvaron, a vénember körül, s keve-
set beszéltek, mert az illendőség tiltotta, hogy arról
szóljanak, ami a fejükben volt: az osztásra kerü-
lő földekről. Egyéb híján az öreget dicsérgették, s
mindjárt elöntötte a csendes irigység a másik kettőt,
ha a harmadik olyat talált mondani, ami az öregnek
láthatóan jólesett.

Zajos vidámsággal creszkedett le szekeréről a mé-
zszáros.

– Bátyádat hol hagytad? – döccent eléje az öreg.

– Hol hagytam? Vele sem voltam. Nagy úr az ma-
gának, nem indul meg egyszerű iparossal. Ha jól
tudom, vonattal érkezik. Egybe itt lesz, ne féltse,

édesapám. Nem marad az el sehonnan, ahol keresni lehet.

A sógorok komor méltósággal nyújtottak kezét a mészárosnak, s aztán a bricska köré csömbölyödtek. Kettő a há mistrángot vetette le, a harmadik a kantárt akasztotta ki a lovak nyakából. Munka közben összevillant a szemük, s már értették egymást. A mészáros a fehérnépeket ölelgette sorba, el lehetett hullatni egy-két értelmes megjegyzést.

– Jó lovai vannak ennek a malacnyivasztónak – dünnyögött a másik kettő felé Siklódi Károly, a legöregebb.

– Zabbal hizlalja, mert van neki miből! – folytatta Dombi Péter, a középső.

– Elég szégyentelen, hogy még ide is kapaszkodik – vont a következtetést Fazakas Imre, a legfiatalabb. A vénember pedig csillogó szemekkel leste, hogy vejei milyen előzékeny igyekezettel sűrögnek a fia szekere körül.

– Hiába na, jó szemem van nekem, derék emberekhez adtam a leányaimat. Ezek hamar összemegednek.

Három pár csirke sistergett-pirult már a nagylábosban. Jó szagával betöltötte az egész környéket, megcsiklandozta a szomszéd férfiak orrát, s házi perpatvart idézett elő, ahol véletlenségből csak száraz pityóka főtt a fazekakban. Epés megjegyzések hangzottak el itt-ott, s idősb Kelemen Dani neve utolsó helyre csúszott a falu tekintélylistáján.

– Vén bolondja, leányai után a földjeit is kiházásítja...

Ő azonban akkor sem törődött volna ezzel, ha hallotta volna a szomszédok dicsérő nyilatkozatait. Nagyokat szippantott az illatos levegőből, s megelégedetten mondta:

– Megkínálnálak titeket vaj egy pohár borral is, de nem teszem addig, míg Dani meg nem érkezik. Amilyen ügyvéd, még felszámítja azt is, hogy károsodás érte, amivel kevesebbet ivott.

Jókedvűen felkacagott, de vidámsága nem ragadt át a többiekre.

– Megtenné? – ijedezett a legfiatalabb sógor.

– A meg, amennyi esze van, hisze' ügyvéd...

Nem folytatta tovább, mert megkeccent a kapu kilincse, aztán jó tágra kinyílt az ajtó, s a nagy nyíláson belépett ifjabb s vékonyabb dr. Kelemen Dániel. Hosszú, száraz ember volt, s komoly erősen, mint valami templomi faszent.

– Hű, a ragyogóját – sóhajtott Fazakas Imre, aki másfalusi volt, s eddig még nem találkozott úri sógorával –, ennek sok kell a vagyonból, ha meg akar hízni egy keveset.

Az ügyvéd gyöngéden megveregette az apja lapockáját, egészsége után érdeklődött, s jóindulattal figyelmeztette, hogy sokat ne dolgozzék, mert az már nem való öreg embernek.

– Megjegyzem – hagyogatótt ujjával a harisnyások felé – három veje van, ők elvégezhetnek min-

den mezei munkát. Édesapám kímélje drága egészségét.

– Én is tudnék ilyeneket mondani – dohogott dühösen Siklódi Károly –, de szégyenlem.

Anyjának már kevesebb kedvességet juttatott az ügyvéd, de ez érthető is, mert a vénasszony nem készült felosztani a vagyonát. A menyecskéket viszont szigorú hangon figyelmeztette, hogy legyenek mindenben segítségükre az öregeknek. Volt szava a mézáróshoz is, de ezt már halkán mondta, asztalhoz ülés közben.

– Megjegyzem, egy az érdekünk, tartsunk össze.

A három harisnyás szeme arra villant:

– E már rendelkezik, a súly essék belé.

Keményre fagyott arccal ültek le az asztal végére, mert a felső helyeket nem kor, hanem nadrág szerint foglalta el az ügyvéd és a mézáró. Az asztalfőn az öreg telepedett meg, ahogyan illett. Az asszonyok embereik mellé húzódtak, s legalul került, vejei mellé, az anyós, mert az anyósnak mindig hátul a helye.

Az újdonsült menyecske magasra emelve hozta be a tálat, s a paprikás csirke szaga vidámított valamit a hivatalos hangulaton, de ez csak az asztalfőn volt tartós, mert az asztal végén ülők szoruló szívvel látták, hogy a java falatokat mind a maga tányérjára rakja az ügyvéd s a mézáró.

– Előre látom, hogy nekünk csak a gerince jut – pustogta a tányérjába Fazakas Imre, s a másik ket-

tő ezt már nem a csirkére, hanem a földekre értette. A bolond is láthatta, hogy a két nadrágos kétfelől úgy udvarol az öregnek, mint valami fejedelemnek. Amannak pedig tetszett ez nagyon, mert alig intézte el csöntörgő fogaival a csirkék máját, máris föl-emelte a poharat:

– Igyunk, de ki mind, ami a pohárban van, hogy egyformán részegedjetek.

– Úgy van, helyes! – zajongott a mézárós, s a harisnyások se szóltak ellene, csak Fazakas Imre jegyezte meg ártatlanul:

– Kár, hogy a csürkét is nem poharakkal mérik...

A menyecskék kuncogni kezdtek, mire gyanút fogott az ügyvéd, mert elkapta szájától a poharat, s összehúzta a szemöldökét.

– Idd csak ki – erőltette az öreg. – Hízol a bortól, s reád fér.

– Nem hízom én semmitől, édesapám. Ilyen a fajtám...

– Tudomásom szerint az én fajtám vagy – kacagott az öreg –, s nekem használ a bor. Idd csak ki!

– Megjegyzem, ha iszom is, apám egészségére iszom.

Egyetlen hajtásra kiürítette a poharat, s használt is neki a bor, mert nyomban beszédesebb lett.

– Igen nagy hálával tartozom én apámnak. Tanított, s higgye meg – vetett oldalpillantást a harisnyások felé –, nagy dolog is az, ha az ember kinő a falujából, pallérozódik, úr lesz, nem marad buta parasztnak. Ügyvéd lettem, ami nem utolsó foglalko-

zás. Megjegyzem eszem is volt hozzá, s szerettem iskolába járni, mert tudtam tanulni.

A lapos oldalpillantás most a mészáros felé vilant, amiből kitűnt, hogy az ügyvéd már minden irányban fölvette a harcot. A mészáros el is értette a célzást, mert kimeredt a székén, s mérgesen megpederte a bajuszát.

– Megállj, kígyó, ha te így tartod a szövetséget!

– Hiába – folytatta az ügyvéd –, ebben is én örököltém az apám természetét. Erre iszom.

Úgy nézett széjjel, mint a hadvezér, ha biztosan számít a győzelemre.

Valamennyien szájukhoz emelték a poharukat, ám Imre nem állhatta meg, hogy ivás előtt félszójjal el ne szólja magát:

– Ha a természetit már örökölte, a vagyonát nekünk hagyhatná!

A fehérnépek beleburukkoltak a poharukba, s ezt már letagadni nem lehetett. Az ügyvéd Imre felé tekerte a nyakát.

– Mit mondtál sógor?

Imre megsúrolta hirtelen a térdét, s ártatlansággal kiült az arcára.

– *Megjegyzem* – nyomta meg a szót –, csak azt jegyzém meg a feleségemnek, hogy a sógor úr nem lenne jó disznyónak...

A harisnyások arca fokként derült, csak Imre maradt komoly, s ez zavarba hozta az ügyvédet. Harag helyett csak méltatlankodni tudott:

– Én? S aztán miért nem, vajon?

– Mert olyan sovány, s amint az imént *megjegyzé*, kihizlalni sem lehet.

– Mér' is lenne disznyó, ha már ügyvéd? – kacagott a vénember, de olyan lelkiből, hogy az ügyvéd nem mert előrukkolni a haragjával.

– Eredeti észjárásod van! – mosolygott, mint őszszel a vad vackor.

– A tán nem esik adó alá – adta az ijedtet Imre, mire újra kitört a kacagás, s jobb híján a többivel kacagott az ügyvéd is.

– Igyunk is – törülgette meg a szemét a vénember. – Annyi szent, hogy ennek az Imrének jól vált az esze.

A mézáros alkalmasnak látta az időt, hogy visszaadja a kölcsönt a bátyjának:

– Az ész pedig sokat ér, többet, mint az iskola – mondotta. – Mind lehet iskolád, ha eszed nincs, az ész viszont iskola nélkül is ész marad. Példázom magamat, hogy messze ne menjek. Én nem tanultam ki ügyvédnek, de azért a magam baját úgy elintézem, hogy száz ügyvéd se jobban.

– Ebben kételkedem – tamáskodott az ügyvéd.

– Igen? Na hát hallgass ide, s hallgasson ide apám is, hogy lássa, milyen fia van. Azt tudja, hogy házam van a városban, s a házban fölösleges lakás, amit bérbe adok, mert kell a pénz. Most adám ki éppen, tavasszal. Valami csámpás hivatalbéli ember alkudozott rá, de erősen kötötte az ebet a káróhoz, hogy annyit nem ad érte, amennyit kérek, mert a pádimentum – hangsúlyozom, hogy festett

pádimentumról van szó – kopott is, rossz is. Igaz, jól megkértem az árát. Addig hajtogatta ezt s vizsgálta szemmel a padlót, hogy eluntam, s mondom neki: „Írja csak nyugodtan alá a szerződést, mert én megcsináltatom a pádimentumot!” „Igazán rendbe hozatja?” – örvendezett. „Én megcsináltatom – feleltem neki –, s szavamat állom is, mert én székeley ember vagyok, tuggya!” Hamar aláírtuk a szerződést, s ő boldogan elment. Én pedig asztalost rögtön, s ki mind a két szobából két-három deszkát, s újat a helyébe. Deszkám volt, nem került sokba a javítás. Mondja az asztalos: „Ezt most már ki kell pingáltatni az egészet, mert olyan így, mint valami sakktábla. A régi deszkák festve, az újak fehéren...” Én csak hallgattam. Jó a bérlő is, s kimereszti a szemit: „Kérem, így nem lehet ide beköltözni. Ki kell festetni a padlót!” „Én má nem – világosítom fel –, mert én azt vállaltam, hogy megcsináltatom, s a szavamat állottam is. Ha osztán az úr nem tudja nézni, hogy olyan tarka, festesse ki!”

– És aztán? – gúnyolódott az ügyvéd.

– Mit és aztán? Csakugyan nem tudta nézni, és kifestette!

– Nagy kutya vagy – kacagott a vénember –, téged már nem kell félteni az élettől.

– Ésszel él a városi ember – düllesztette ki a mellét a mészáros –, nem azzal, amit az iskolában tanult.

Irigyelte az ügyvéd öccse sikerét, s nem akart hátul maradni.

– E semmi – legyintett lenézően –, az ilyenből csak olyan csirkeper lehet. Nem vállalnám. Az ügyvédhez nem elég a ravaszság, oda szakismeret kell, hékás... Ezt hallgassa meg, apám.

Legutoljára valami örökösödési perem volt. Az örökhagyó dúsgazdag, de bogaras ember, valami kicsiség miatt megharagudott az egyik fiára, s kitagadta. Szabályos végrendeletet csinált, nem volt abban semmi hiba. A kitagadott fiú hozzám fordult: „Támadjuk meg a végrendeletet, ügyvéd úr!” „De milyen alapon?” – kérdem én. „Az nem az én dolgom, hanem a doktor úré. Találjon ki valami okosat” – mondotta ő nagyon helyesen, megjegyzem. Jó, vállaltam a pert. Sokat törtem a fejemet, míg rájöttem, hogy mit kellene tenni. De aztán rájöttem. Megnyertük a pert.

– Hát azt hogy? – hajolt közelebb az öreg.

– Szobalány, szakácsné, mindenes mind azt vallotta, hogy az öreg félrebeszél sokszor, tehát elmeháborodott volt, mikor a végrendeletet csinálta.

– Hát bolond volt csakugyan? – komolyodott el az öreg, de az ügyvéd ezt elismerésnek vette.

– Nem volt annak semmi baja, hiszen éppen ebben van a vicc!

– Hogy beszélhetett félre, ha nem volt bolond?

– Álmában! – vágta ki a tromfot diadalmasan az ügyvéd. – A szobalány pláné még a hálószobába is bejáratos volt, hallhatta eleget, mert az öregnek az a rossz természete volt, hogy alig hunyta le a szemét, rögtön beszélni kezdett összevissza tücsköt, boga-

rat. Megesküdhetett hát nyugodtan, hogy gazdája sokszor félrebeszél.

– Nem rendes dolog e, hallod?! – szomorodott el a vénember.

– Ez az ügyvédi mesterség, apám. Csak így lehet keresni szépen. Megjegyzem, hogy az örökség jó felét én zártam fiókomba.

Az idő elérkezettnek látszott, hogy a harisnyások is támadásba menjenek át. A két idősebb sógor szinte egyszerre nyitotta ki a száját:

– Nem volt szép dolog kijátszani az öregember utolsó akaratját!

Imre azonban, a legfiatalabb sógor, nem volt egy véleményen velük, s ennek hangot is adott:

– Nagy tudomány az ügyvédség mégis... – nézett áhítattal úri sógora szeme közé. – Én azt mondom, hogy jó dolog nadrágban járni.

– Na, ugye, te is belátod? – kapott a váratlan segítségén az ügyvéd.

– Hogyne látnám! *Megjegyzem*, már csak azért is, mert a sógor úr ék akár mesterséget cserélhetnének egymással.

– Hát ezt hogy érted?

– Én úgy, hogy eccer: a nadrág hozzá mind a kettőnek megvan. Máccor: a mészáros sógor olyan furfangos, akár csak száz ügyvéd, ügyvéd sógor úr pedig úgy tud nyúzni, mint akár mék mészáros...

Felkacagott a vénember, s az asztalhoz ütögette a poharát.

– Igazad van, Emre! Jól feleltél!

Az ügyvéd megint lenyelte a mérgét. Dicsekvő kedve azonban odalett, s mérges pillantásokat vetett a mézárásra, aki piros volt, mint a bazsarózsa, mert a bátyja vereségében a maga győzelmét is látta.

A vénember tekintete sorban végigdöcögött az örökségre várakozókon, s huncut mosolygás lapult meg a szeme sarkában:

– Igyunk, s daloljatok a nyavalyába valamit, sze még nem a temetésemén vagytok...

A mézáros kapott elsőnek az ajánlaton, s hogy kibékítse a bátyját s visszaálljon a szövetség, föl-emelte az ujját:

– Ūri dalt énekelek, nem akármilyent! Pesten jártam segédkoromban, s ott tanultam...

– Halljuk! – biztatta az öreg.

Nagy lélegzetet vett a mézáros, s aztán a magasba felcsapott:

Ujjé! A Ligetben nagyszerű!

Ujjé! A Ligetben jó...

– Szép volt – dicsérte a végén az öreg, csak azt nem tudom, hogy mi a fenét jelent az a *liget*.

– Nehéz azt elmondani – kacagott a mézáros –, csak annyit mondok: kitűnő hely!

– Na, most te énekelj valamit, Dani, akit nevemről kereszteltettem...

– Komolyságom tiltja! – rázta fejét az ügyvéd.

– De ne komolykodj, a teremtésit, amikor az apád mulatni akar!

– Még dalosversenyt rendez ez a hóbortos vénember! – villant meg az ügyvéd fejében a gondolat – s aszerint osztja szét a birtokot...

Hirtelen rágyújtott arra, ami éppen az eszébe ötölt:

*Mert teve van egy púpú,
Van két púpú,
Van négy púpú,
Sőt több...*

A menyecskék kacagtak, mintha csiklandozták volna őket, s beleröföntek egyet-egyét a férfiak is.

Kacagott a vénember is:

– Finom értelme lehet, ha így mulatnak rajta a fejeznépek. Most te következel, Emre.

– De én ilyen púpos nótát nem tudok.

– Énekelj, amilyent tudsz.

Fazakas Imre feszesre nyújtotta a lábát az asztal alatt, s kicsit nekifeküdt az asztal fölött:

*Ments meg Isten a gyergyói határtól,
Bicskijámot árpakinyér vágástól.
Árpakinyér, jaj de szúrós a bele.
Kisangyalom, jutok-e még eszedbe...*

Az utolsó két sort már valamennyien dúdolták a harisnyások, olyan ismerősnek tetszett ez a nóta, pedig azelőtt sohasem hallották.

– E mán szép is, értelme is van. Legyőzted az urakat, Imre – hirdette ki az ítéletet az öreg.

– Azt tartom – sápadt el az ügyvéd –, hogy ez a nóta hazafiatlan. Legyalázza a szülőföldet, amit szeretni a legszentebb kötelesség. Darabkát sem érdemel meg ebből a földből az, aki ilyent énekel...

Valamennyien érezték, hogy a taktikázásnak vége, s kezdődik a nyílt ütközet.

– Miket beszélsz, te Dani? – hökkent hátra az öreg. – Az ne szeretné a földet, aki holtáig benne dolgozik?

– Nekem csak az fáj, apám, hogy éppen a nép fiai énekelnek ilyent.

– Úgy, na, a nóta csak nóta, nem komoly beszéd.

– A nép nótája mindig komoly beszéd, mert már az iskolában is úgy tanították, hogy a népdal őszinte érzelmeket fejez ki. Nem igaz, testvér? – fordult a mészáros felé.

– Színigazság, amit bátyám mond – tartotta a szövetséget a mészáros –, maroknyit sem érdemel ebből a szent földből az, aki nem szereti, hanem még gyalázza.

– Fogd bé a szádat azt mondom – mérgelődött meg az öreg. – Mondom, hogy marhaságot beszéltek. Én is énekeltem ezt a nótát, hát én sem szeretem a földet?

– Hagyja el, apám, ne eméssze magát – vegyült bele a vitába Imre. – Én a magam részéről szívesen belémegyek, hogy a nótát tegyük meg mértéknek. Adjon apám az ügyvéd sógornak egy kétpúpú

tevét, ha tart az istállójában, a mézszáros sógor úrnak pedig adja oda a pesti Ligetet, ha nevin áll a telekkönyvben.

Erre az eredeti megoldásra újra csak elkacagta magát az öreg, de most már nem tudta megfékezni ezzel az ügyvéd haragját. Felpattant a sovány ember a székről, mintha alulról megszúrták volna:

– Nem tűröm tovább, hogy ez a taknyos állandóan kivicceljen. Buta parasztja, néte!

A harisnyások alatt megroppant a szék, s a menyecskek szájuk elé kapták a kezüket, mert az öreg is feltornyosodott az asztalfőn:

– Én is azt mondom, hogy most már elég legyen! Te, fiam – fordult a mézszáros felé –, ugorj, s fogd bé a lovakat. Magaddal viszed a bátyádat is. Az én házamnál nem marakodtok össze, amíg életben vagyok, tudom.

– De ez nem úgy van, apám! – pattogott az ügyvéd. – Nekem nincs időm családi látogatókba járni. Osztokodni hívott össze, mi lesz az osztállyal?

– Azt bízd reám, elintézem.

– Nálam nélkül?

– Nem kell nekem ügyvéd!

– Föllebbezek! – öntötte el a méreg az ügyvédet.

– Az a mesterséged – mosolygott vissza higgadtan az öreg. – Meggondoltam, nem teszek osztályt még. Nem akarok meghalni.

– Tovább egy percre se maradunk itt, ha apám is csúfolódik velünk.

Dérrel-dúrral magára rángatta úri kabátját a ket-
tő, s köszönés nélkül kiviharzott. Bent pedig csend
maradt addig, amíg hallották, hogy a bricskaszekér
kizörgött a kapun. Akkor följebb húzódtak a haris-
nyások a vénember mellé, s Imre megtette az utol-
só ártatlan megjegyzését:

– Jól összemelegedénk!

Az öreg legyintett, hogy elkergesse vejei arcáról
a komorságot:

– A második verset, Emre!